Орган учнівського самоврядування ВПУ №25

25 плюс

Ключем до знань відкриємо майбутнє

КІС

Команда Інформаційного Суспільства 25 плюс Хмельницький

Жовтень 2011 року
№ 3 (28)

Приєднуйся до Команди Інформаційного Суспільства!

Жалюгідна кожна людина, яка відстала від свого часу

А. Дістервег

І я бачив - нема для людини кращого, як ділам своїм радіти, бо це доля її!

Старий Заповіт. (Екл. 3.22)

Звітують республіканці

Президент УПР "Майбуття Поділля" Оксана Шатковська доповідає про діяльність учнівського самоврядування за звітний період

Три роки промайнуло відтоді, як колектив Вищого професійного училища № 25 м. Хмельницького отримав подарунок від своїх вихованців – Учнівську Республіку «Майбуття Поділля» та учнівського Президента. Завдячуючи педагогу-організатору навчального закладу, ветерану профтехосвіти Анатолію Радченку, вперше в історії училища учнівське самоврядування обрало таку форму самоуправління на чолі з Президентом. Досвідчений педагог доклав для цього чимало зусиль. Найперше – провів серйозну роз'яснювальну роботу серед майстрів-вихователів, учнів, батьків. Його почин підтримало керівництво училища й особисто директор – заслужений працівник освіти України, кандидат педагогічних наук Олег Гаврилюк, який зробив багато для становлення та розвитку учнівського самоврядування.

Редактор газети "25 плюс" Анна Трембач розповідає про досягнення газети, накреслює плани розвитку учнівських ЗМІ у ВПУ №25

На першій загальноучилищній учнівській конференції, учасниками якої стали 135 делегатів від усіх навчальних груп, було обрано Президента, затверджено комітети, визначено їхні функції, створено учнівську газету «25 плюс», прийнято нормативно-методичні документи учнівського самоврядування, розроблені відповідно до Статуту навчального закладу.

Новообрані члени Парламенту Учнівської Республіки

Так Учнівська Прибузька Республіка розпочала свій шлях. Президент, Парламент у першу чергу приділяли більше уваги навчанню учнів. Уже стало доброю традицією за результатами семестрів щиро вітати кращих учнівських лідерів, кращих у навчанні, кращих в освоєнні фаху – тобто, визначати кращих у всіх напрямках життєдіяльності учнів. Республіканці беруть активну участь у волонтерському русі, віддаються служінню ветеранам війни і праці, надаючи їм посильну допомогу в нелегкі хвилини. З ініціативи республіканців в училищі проводяться конкурси, вечори, виховні години та інші заходи, приурочені визначним подіям нашої держави.

Учнівська газета «25 плюс» є однією з кращих не тільки в регіоні, а й далеко за його межами. Свідченням цього є нагороди Національної спілки журналістів України, Національної академії педнаук України та президії Національного конкурсу шкільних газет – Диплом лауреата XIII і XIV конкурсів учнівських ЗМІ.

Про це йшлося на IV конференції Учнівської Республіки ВПУ №25, зокрема, у звітній доповіді її Президента Оксани Шатковської та у виступах учасників. На зібранні порушено чимало питань щодо поліпшення навчального процесу, побуту учнів, культурно-масової роботи, розглянуті інші важливі питання.

У прийнятій ухвалі намічено заходи щодо покращення роботи Учнівської Республіки «Майбуття Поділля» на найближчу перспективу.

Газеті «25 плюс» - три роки!

Двічі лауреат Національного конкурсу учнівських газет «25 плюс» святкує третю річницю свого народження

Перший редактор газети Ольга Оріщина – стала професійним журналістом. І це – успіх колективний. На початку цього навчального року колектив газети утворив **«Команду Інформаційного Суспільства» (КІС),** яка вже встигла зарекомендувати себе як команда нової формації сучасного інформаційного суспільства. Команда зустріла цей день не тільки з іменинним тортом, а й з новими ідеями. Тут же за святковим столом народилася нова ідея – «репортерські несподівані вилазки» на територію дії КІС. І тут же втілили її в «пробігу фотооб'єктива» по гуртожитку.

Ольга Оріщина – ведуча сторінки «Люди справи» газети «Всім»

Результат виявився цікавим.

Команда редакції «25 плюс» загадує колективне бажання – бути попереду

Якщо працювати нестандартно

*(Фоторепортаж **Тетяни Дідик**)*

Вище професійне училище №25 на днях приймало в себе гостей – викладачів загальноосвітніх дисциплін, слухачів курсів підвищення кваліфікації, що діють на базі НМЦ ПТО ПК у Хмельницькій області. Педагоги побували на нестандартному відкритому уроці викладача історії О.І. Смолій. Урок-пам'ять «Пам'ятаймо минуле заради майбутнього» відбувся в актовій залі училища і супроводжувався номерами художньої самодіяльності патріотичної тематики, ілюструвався книжковою виставкою, підготовленою учнівськими активістами бібліотеки. Такі уроки завжди залишаються для учнів справді пам'ятними

Команда інформаційного суспільства (КІС), створена з початку навчального року в рамках інформаційно-бібліотечного та медіацентру училища, запропонувала нестандартні підходи до поширення та збору інформації. Уже добре зарекомендувала себе «жива газета» служби соціологічних досліджень газети «25 плюс», а на цей раз КІС започаткувала ще «живу бібліотеку», що працюватиме під гаслом «Книга йде до читача». Розмістившись у холі навчального закладу під час великої перерви, «жива газета» і «жива бібліотека» привабили до себе чимало небайдужих людей. Слухачі курсів теж мали змогу долучитися до участі в дискусії «живої газети» з гострих питань і познайомитися з нетрадиційними методами та формами роботи інформаційно-видачничого відділу й бібліотеки, які становлять одне ціле – інформаційно-видавничий бібліотечний центр.

Слухачі курсів підвищення кваліфікації познайомилися з нестандартними формами роботи бібліотеки та інформаційно-видавничого відділу ВПУ №25

Команда інформаційного суспільства ВПУ №25 запропонувала нову форму комунікації та поширення інформації – «живу бібліотеку»

«Жива газета» вивчає думки людей з питань, що хвилюють не тільки учнів, а й суспільство в цілому

Книга зустрічає читача в холі навчального корпусу училища

Ініціатори цікавих справ, члени Команди інформаційного суспільства ВПУ №25 бібліотекар Л.І. Романова та завідувач інформаційно-видавничого відділу Т.І. Боднарук задоволені: нова ідея прийшлася всім до смаку

У друзів-військових

Газета «25 плюс» з початку навчального року відновила свою співпрацю з військовою частиною 3053 м. Хмельницького. Її командування запросило нас на урочистості з нагоди 19-річчя з дня народження частини. Але ми були не просто гостями на святі військовиків, а й його учасниками.

Мені, як колишньому редактору учнівської газети «25 плюс», запропонували бути ведучою на урочистях разом з Ігорем Бережновим – заступником командира роти з виховної роботи, бо ж у нас з ним у рамках співпраці уже склався досвід ведення святкових програм. А фоторепортеру газети «25 плюс» довірено зафіксувати на фото цікаві моменти події.

І ось в чарівний осінній день внутрішні війська м. Хмельницького святкують день народження своєї частини. Багато цікавого відбулося за прожитті роки, але головним завданням і метою військовослужбовців завжди залишається захист людини. Військовики можуть похвалитися сьогодні не тільки досягненнями у своїй справі, а й тим, що в їхньому колі – чимало перевірених роками друзів, надійних партнерів. Деякі з них із задоволенням прийняли запрошення на свято.

У залі Центру національного виховання учнівської молоді, де, як правило, проводять військовослужбовці частини 3053 подібні заходи, розділяють з ними радість свята ветерани внутрішніх військ, представники місцевої влади та вищестоящих органів, друзі з навчальних закладів, інших оргнізацій та установ міста.

Грамоти, подяки, підвищення у званнях, квіти – все, як і має бути з нагоди такого свята. Але, як мовиться, свято святом, а про свій військовий обов'язок знай. Тому після концерту військові поспішають до роботи. «Двадцятьпятьплюсівці» приєднуються до всіх побажань, які звучали в цей день на адресу наших добрих друзів. Нехай супроводжують вас, мужні люди, успіх та удача, розуміння та підтримка рідних. Будьте завжди добрим приклавдом для юного покоління!

Марина Постернак
Фото: Тетяни Дідик

Лист до редакції

Добрий день, шановна редакціє! *Пише Вам листа військовослужбовець строкової служби військової частини 3053 внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України, яка дислокується в м. Хмельницькому. Сам я родом із Херсона, але так склалися обставини, що випало служити в Хмельницькому. У частині 3053 відразу довідався про дружбу військових з тобою, «25 плюс». Мене це зацікавило і захотілося познайомитися ближче.*

Враження про частину в мене чудові. Вважаю, що мені поталанило з місцем служби. В перші два тижні ми вивчали ази військової науки. Нещодавно прийняли військову присягу на вірність українському народові. Дуже подобається атмосфера в колективі. Тут чудово навчають, доступно пояснюють, дають можливість практично відпрацювати всі ситуації, які можуть трапитись на службі, яка є хоч і небезпечною, та цікавою. Найбільше задоволення отримую від занять з рукопашного бою, де ми розвиваємо навички, потрібні нам при несенні служби. Для мене несподіваним було, коли до нас завітав з добрим словом благословення отець Сергій. Як людина віруюча, я сприйняв це зворушливо і з глибокою вдячністю до командування, яке дбає про духовність солдата і розуміє, що такі зустрічі позитивно впливають на морально-психологічний стан військовослужбовців. Я радий, що мене пов'язала доля з військовою частиною 3053, як радий знайомству з тобою, газето!

З повагою військовослужбовець військової частини 3053 Петро Цой

Андрій КОСАР,
випускник 2011 року

Здрастуй, «25 плюс»! Пишу, як і обіцяв, з місця служби. Відразу скажу, що мені подобається військова справа. Уже пройшов курс фахівця, освоїв посаду старшого сапера інженерного взводу. Проходив навчання у Кам'янці-Подільському, працював у Грузевиці в повітряних військах. Для тих, хто готується до військової служби, скажу, які я зробив для себе висновки. Вважаю. Що кожен хлопець повинен пройти цей шлях, випробувати себе, витримавши всі труднощі військової служби. Говорити про армію – одне, а прожити її – зовсім інше. Не кожен готовий до військвої служби і морально, і фізично. Але треба працювати над собою, а не намагатися якось обійти військовий обов'язок. Крім того, армія відкриває для молодої людини більше можливостей. З військовим квитком легше вступити до вузу і знайти справжню чоловічу роботу.

Мені неабияк допомогло захоплення спортом. У військовій частині мене відразу взяли до спецназу. Зараз я у роті спецназу і справляюся зі своїми обов'язками досить-таки непогано. Скажу ще про моральну витривалість. Служба – це неабияке випробування для нервів. Але той, хто його пройде, – загартує свій організм, навчиться самодисципліні, самоконтролю, виробить силу духу. Та дам пораду – починайте займатися собою ще до армії. І навіть тим, хто не буде нести військову службу, такий тренінг дуже допоможе. Хочете перевірити себе – відмовтесь від шкідливих звичок. Це буде ваш перший іспит. А взагалі, бажаю вам мати голову на плечах і не робити те, що «роблять інші», якщо воно суперечить здоровому глузду.

Організувати себе – найважче. Це відчуваєш з перших днів служби, коли мусиш жити за чітким розпорядком. Але людині все під силу. Бажаю всім удачі, а тобі, газето, бути найкращою!

Учнівське самоуправління гуртожитку працює

Оновлена Рада гуртожитку планує свою роботу

Ефект трудового виховання підтверджений багаторічним досвідом

Клуби за інтересами – це одна дружна сім'я, що складається з окремих «Я», цікавих індивідуальностей

Знай наших!

Чергова перемога співочих красунь

В конкурсі патріотичної пісні «Співоче Поділля», що проводився серед колективів ПТНЗ області, вокальний квартет ВПУ №25, підготовлений С.П. Кравчуком, виборов І місце в номінації вокалістів. Пісенний репертуар на високопрофесійному рівні представили наші співочі красуні: Галина Брошневська, Марина Васьковська, Єлизавета Юрчук та Богдана Гаврюшина.

Талановиті дівчата разом зі своїм керівником були запрошені управлінням освіти і науки Хмельницької облдержадміністрації до участі в гала-концерті, який відбувся на сцені обласної телерадіокомпанії «Поділля-Центр».

«Вилазка» КІС з фотооб'єктивом

В гуртожитській домівці…

вечеряють…варениками

дбають про чистоту

вчаться дознемоги

дружать з ноутбуком

полюбляють чай

живуть найкращі!

Творити – це захоплююче!

Фоторепортаж ***Тетяни Дідик*** *та* ***Ганни Бардюк***

У жовтневі благодатні дні у ВПУ №25 відбувся тиждень дизайну – тиждень неймовірно багатих емоцій, захоплюючих вражень, цікавих відкриттів. Усі бажаючі (а не тільки учні, які навчаються художнім професіям) мали чудову нагоду побувати на уроці іконографії, який запропонувала викладач І.І. Тарасюк, подивитися майстер-клас «Солоне тісто» (викладачі І.І. Тарасюк, Л.А. Шаля), взяти участь у брейн-рингу, який проводив викладач В.І. Грінчак і разом з викладачем Т.С. Богуш пройти тренінг з розвитку творчості.

Упродовж усього тижня всі мали змогу познайомитися з виробами учнів та працівників навчального закладу, представленими на творчій, мистецькій виставці. Фото з виставкової зали передають настрій цього неповторного тижня.

Від виробів неможливо відвести погляд

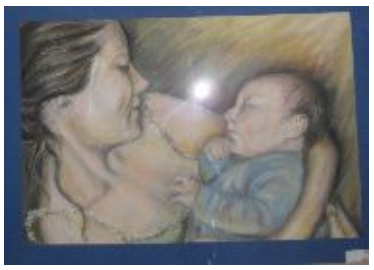

Працівники училища – люди творчі. Учні мають у кого вчитися творити красу власними руками

На виставці представлені роботи учнів ВПУ №25, виконані різною технікою

Враження від побаченого – незабутні. Хочеться й собі стати творцем КРАСИ

Давайте житимемо дружно!

За завданням газети «25 плюс», її репортери **Руслана Денисюк і Тетяна Дідик** *зібрали серед учнів, які мешкають у гуртожитку, запитання до завідувача гуртожитку ВПУ №25* **Валерія Миколайовича ВАСЮРИ.** *З цими, такими різними, запитаннями вони звернулися до коменданта, як, зазвичай, називають учні свого гуртожитського «батька». Валерій Миколайович залюбки погодився на інтерв'ю.*

Валерію Миколайовичу, розкрийте таємницю: якою була Ваша мрія дитинства, ким хотіли бути?
- Не завідувачем гуртожитку – це точно. А якщо серйозно, то мріяв працювати шофером. У молодших класах, як більшість хлопчаків, любив техніку. Та й до цих пір люблю.

Ви працюєте з нами, юними. Чи пам'ятаєте себе в такому віці? Багатьох цікавить, яким було Ваше перше кохання, чи служили Ви в армії, де навчалися?
- Моє перше кохання залишається зі мною й дотепер. Можна навіть сказати, що це було кохання з першого погляду. В армії служив, звичайно. Вважаю, що це важливо для чоловіка. А навчався у Кам'янець-Подільському, здобув професію зоотехніка.

Ваша улюблена музика, улюблена страва? Чи любите Ви спорт? Чим займаєтесь у вільний час?
- В машині включаю шансон. А якщо відпочиваю, слухаю щось спокійне, мелодійне,легке… Щодо страви, то смачнішого, ніж мамині пампушки з салом, спечені в печі, не знаю нічого. А спортом, на жаль, не захоплююсь. Хоч вільного часу дуже мало, та при нагоді залюбки малюю (мрію намалювати картину). Люблю природу, особливо небо. А ще подобається щось будувати. Цього літа в селі, в батьківській хаті, збудував камін (технологію вивчив за порадами з Інтернету). Тепер п'ємо чай біля каміна всією родиною.

Чому Ви такий суворий з нами?
- Це зовсім не так. Я намагаюсь кожного зрозуміти, щоб заслужити вашу довіру. Але якщо хтось не сприймає такого ставлення і порушує правила життя та режим, доводиться бути строгим.

Чому гуртожиток зачиняється так рано – о 20.00?
- З власного досвіду скажу, що розпорядок дня має велике значення для кожної людини. Він для того, аби все встигати. Якщо учень прийде в гуртожиток за півгодини до сну, то що він встигне? А з 20-ої до 22-ої можна прибрати в кімнаті, зготувати вечерю, попрати, помитися, книжку почитати…

Чи можна дівчатам запрошувати на день народження хлопців і навпаки? І взагалі, коли хлопцям можна провідувати дівчат?
- Звичайно, можна запрошувати гостей на день народження, якщо при цьому дотримуватися правил проживання учнів у гуртожитку. Крім того, мають бути попереджені вихователі. Нічого не вдієш – такий порядок. А щодо провідувань дівчат хлопцями чи хлопців дівчатами, то ви й самі знаєте, що за розпорядком дня такі візити можливі у вільний час. Якщо, звичайно, це потрібно тим, кого ви збираєтесь провідувати.

Чому не можна проводити друзів у гуртожиток?
- «Друзі» бувають різні, і хтозна, з чим вони приходять. Пропускаємо тільки відповідно до правил, тобто за документом, що засвідчує особу, і на нетривалий час.

Кажуть, що в нашому гуртожитку всі дисципліновані. Це правда?
- Якби я сказав так, то це було би смішно. Тому скажу інакше: всі намагаються, та не всім це вдається. Але без дисципліни ніяк не можна. Ви й самі маєте це розуміти. Чи почуваєтесь ви в гуртожитку, як удома, – залежить від кожного з вас. Тому самодисципліні треба вчитися, щоб не доходило до вжиття непопулярних заходів (як, наприклад, виселення з гуртожитку).

Відомо, що заборонений плід – солодкий. Питання: «Чи можна в гуртожитку обладнати курилку?»
- Не можна. Нормативні документи цього не дозволяють. Крім того, більшість учнів не досягла 18 років, а тому куріння для них заборонено як законом, так і нормами моралі. Дома ж вам батьки не обладнують курилку, то чому це має бути в нашому гуртожитському домі?

Чому, коли в кімнаті виникають якісь проблеми або й за дрібниці, питають зі старших?
- За все, що діється в кімнаті, відповідає староста. А старостою, як правило, обирається старший учень, з досвідом гуртожитського співжиття.

Чи можна студентам НТЦ, яким виповнилося 18 років, перебувати за межами гуртожитку не до 20.00, а до 22.00?
- Правила для всіх одні. Кого вони не влаштовують, нехай шукає таке житло, яке його влаштує.

Чи планується відремонтувати дах гуртожитку і замінити зношені вікна на пластикові?
- Планується. Але все робитиметься поступово, в міру надходження коштів.

Чому в гуртожитку не проводиться дискотека? Чи можна організувати?
- Дискотека – це справа ваших рук. Організовуйте, відповідайте за порядок і пристойну поведінку. На те у Вас є самоуправління.

Яке у Вас враження від цьогорічних першокурсників?
- Діти – як діти. Але, за нашими спостереженнями, підлітки з кожним роком стають усе розв'язнішими, нестримнішими, агресивнішими. Це серйозна суспільна проблема. Разом з тим, багато першокурсників сподіваються, що вирвалися з-під батьківської опіки – і їм уже все дозволено. А тут, виявляється, контроль ще суворіший, ніж дома. Тому переживають внутрішній конфлікт, який проявляється в кожного по-різному.

Чи є у Вас власні діти і чи виховуєте їх у такій же строгості, як нас? Чи застосовуєте покарання і які?
- Маю дві дочки: 14-ти і 19-ти років. У нас, батьків, з ними не буває значних непорозумінь, бо від народження приділяємо їм серйозну увагу і намагаємось будувати такі сімейні стосунки, які самі виховують. Але траплялися моменти, коли доводилось застосовувати покарання (та в жодному разі – не фізичні, а такі, що змушували їх замислитися над своїми діями, словами чи вчинками).

Валерію Миколайовичу, якого подарунка Ви чекаєте від нас на Миколая?
- Дисципліна, порядок, чистота, усміхнені обличчя – то найкращий подарунок на щодень, а не тільки на Миколая. Хотілося б не сваритися з вами, а порозмовляти душевно, як батьки і діти, і з гарним настроєм бажати вам доброї ночі. Тому давайте житимемо дружно!

Оксана Шатковська

Звикли перемагати

***

Спортивна команда Вищого професійного училища №25 м. Хмельницького упродовж багатьох років зарекомендувала себе як одна із кращих команд ПТНЗ. Ось і нещодавно юні спортсмени училища мали нагоду вкотре довести це. На цей раз змагалися в легкоатлетичному кросі міської спартакіади. 9 юнаків команди ВПУ №25 вибороли командну першість серед семи команд міських ПТНЗ. В особистій першості найкращим став **Дмитро Чорномазюк** (12 гр.), а друге і третє місця завоювали **Богдан Кузьменко** (22 гр.) та **Євген Коваль** (37 гр.). Молодці, хлопці! Так тримати!

Команда-переможниця ВПУ №25 після вдалого кросу

***

Приємно, коли нашу училищну родину поповнюють учні, які вже знають, що таке радість перемоги. Так, спортивна команда училища може пишатися першокурсником **Олександром Орлом**. На початку жовтня він брав участь у Всеукраїнському турнірі з боксу. Олександр Орел (учень 12 групи) став срібним призером у своїй категорії юних боксерів. Це дуже хороший показник – тим паче, що хлопець займається боксом лише рік. Своїм успіхом завдячує тренерам Л.А. Бугаєву та І.М. Яструбу. А за приклад має відомих українських спортсменів-боксерів. Срібна перемога надихає Сашка на досягнення вищих результатів. Ми віримо в тебе, Сашо!

***

У ВПУ №25 вже традиційними стали дні здоров'я, коли учні разом з наставниками вирушають у мандрівку в природу – найчастіше в ліс, де проводять день у змаганнях, спортивних іграх, естафетах, вікторинах, конкурсах та інших розважально-оздоровчих заходах. У такі дні всі набираються життєвої енергії, завзяття, сили духу і прагнення перемагати не тільки когось, а й себе.

Дні здоров'я у ВПУ №25 стали традиційними

***

Бажання перемагати гартується і під час дружніх зустрічей волейбольних команд учнів та працівників навчального закладу. Такі зустрічі проводяться регулярно вже кілька років поспіль. Вони здружують колектив, дають натхнення до праці, формують активний спосіб життя.

У ВПУ №25 полюбляють дружні зустрічі з волейболу команд учнів та працівників закладу

У ВІЛ-інфікованих теж є душа

Мені довелось бути учасницею тренінгових занять за програмою Німецького товариства технічного співробітництва (GTZ) «Профілактика ВІЛ\СНІД у Східній Європі», що відбувалися у ВПУ №25. Хоч тема ВІЛ/СНІД сьогодні у всіх на слуху, але тренінги дали можливість зрозуміти, що насправді ми мало знаємо про цю важку соціальну проблему. Учасники тренінгів навчилися основного – толерантного ставитись до людей, які живуть з ВІЛ, запобігати можливому зараженню цією глобальною інфекцією.

На сьогоднішній день планета, на якій ми живемо, повністю забруднена. Починаючи з повітря, води, землі, закінчуючи думками людей. Знецінення і дискримінація суспільством людей, інфікованих ВІЛ, вселяють у них страх звертатися по допомогу. Їм може бути відмовлено в отриманні медико-санітарних послуг, житла, або роботи, в страхуванні або в'їзді в іноземні країни. Відомі випадки фізичного насильства, а то і вбивства. Таке ставлення до них може переходити й на наступне покоління, лягаючи важким тягарем на плечі дітей. Тільки оголосивши війну знеціненню та дискримінації, можна отримати перемогу над ВІЛ/СНІД.

Вважається, що люди, які мають ВІЛ, заслуговують на те, що з ними відбулося, через свою поведінку, вчинки. Часто ВІЛ/СНІД зображається у засобах масової інформації як „чума XXI століття", „хвороба гомосексуалістів та наркоманів", що посилює суспільні страхи ще більше. Наслідками цього є занижена самооцінка ВІЛ-інфікованих, депресія, відчай, збільшення ризику інфікування через страх проходити тестування, боязнь осуду. Формується таке середовище, коли лякає не сама хвороба, а те, як її оцінюють, ставлення до неї.

Говорити про толерантність до ВІЛ-інфікованих людей у нашій країні дуже важко. І це є проблема толерантності взагалі. Ми, на жаль, не толерантна країна, у нас навіть за міні-спідницю можна вислухати низку цікавих реплік від бабусь на лавці. А тим більше, коли йдеться про ВІЛ. Сюди ж додамо й загальну слабку обізнаність у цьому питанні, і шаблонне мислення щодо способу життя хворих, і страх інфікуватися. Та й загальна ментальна позиція «моя хата скраю» теж важлива. Тому формування толерантного ставлення до людей, які живуть з ВІЛ, – найбільша потреба сучасності. Нам потрібно вчитися проявляти до них ввічливість і не наголошувати на тому, що вони «не такі, як усі». Адже це – ЛЮДИ. В них також є почуття. Вони можуть кохати, дружити, співчувати, плакати, сміятися. У них теж є душа – і часто відкрита й чиста. А в дечому вони навіть кращі від нас, бо вміють насолоджуватись життям, цінувати кожну годину, хвилину, секунду, яка може виявитись останньою в їхньому житті.

Іванна Тринадцятко,
учениця 33 групи,
переможець 1-го етапу обласного конкурсу «СНІД! Стосується кожного!»

Поради фахівця

ВИБЕРИ ЖИТТЯ БЕЗ СНІДУ !

1 грудня - Всесвітній день боротьби зі СНІДом. Проблема епідемії ВІЛ/СНІДу продовжує залишатись актуальною. Прикро, але Україна посідає одне з перших місць у Європі за темпами розповсюдження ВІЛ-інфекції. Однак інформація про поширення епідемії ВІЛ/СНІДу в Україні є не достовірною, оскільки вона базується на даних офіційного реєстрування тих, хто пройшов тестування на антитіла до ВІЛ і в яких була виявлена ВІЛ-інфекція. А це кожен четвертий з людей, які живуть з ВІЛ в Україні. Така ситуація становить додаткову загрозу та несе ризик необережного інфікування інших осіб. На сьогоднішній день не створено ліків, здатних вилікувати людину від цієї інфекції, немає вакцини проти зараження СНІДом. Тому основними залишаються заходи профілактики

Молодь має знати 10 основних фактів про ВІЛ/СНІД:
1. Хвороба, спричинена вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ), призводить до смертельної хвороби - синдрому набутого імунодефіциту (СНІД). ВІЛ та СНІД - невиліковні. **2.** Людина, уражена вірусом, має зовнішній вигляд, який не видає те, що вона є носієм вірусу. **3.** Вірус передається на всіх стадіях захворювання через кров, сперму, овуляційні та вагінальні виділення, грудне молоко. **4.** Найчастіше ВІЛ-інфекція передається статевим шляхом (при цьому особливо вразливі дівчата). **5.** Молоді люди із захворювання, що передаються статевим шляхом, становлять групу високого ризику щодо ВІЛ- інфікування.
6. Найбільш уразливі люди, які вживають наркотики ін'єкційно, або мають сексуальні контакти з ін'єкційними споживачами наркотиків. ВІЛ-інфекція може також передаватися через нестерильні інструменти при пірсингу, татуажі та інших маніпуляціях, в яких є контакт з кров'ю. **7.** Ризик інфікування при статевих контактах зменшується, якщо партнери використовують презерватив. **8.** Тест на ВІЛ здійснюється системою охорони здоров'я (центрами профілактики СНІДу). Тест на ВІЛ є конфіденційним і має супроводжуватися до- та післятестовим консультуванням.
9. ВІЛ-інфекція не передається через обійми, потискання рук, користування туалетом, басейном, постільну білизну, кухонний посуд, укуси комах тощо. **10.** Дискримінація людей, які живуть з ВІЛ, - це порушення прав людини. Зараз розширяються можливості доступу до добров ільного консультування й тестування.

Л. М. Дунець,
практичний психолог ВПУ №25

Тетяна Бортнік

Останній дзвоник

Бувальщина

Останній дзвоник! Як довго його чекають, та як хвилююче він дзвенить востаннє!

- Нарешті! – вигукнула Люда, - Відтепер ми – дорослі!

- Прощавай школо! Привіт доросле життя! – підхопила подружка Оксана, - Давай підемо на наше місце!

- Давай! – погодилась радісно Люда, й подруги, взявшись за руки, побігли зі шкільного двору до недобудованої споруди, де однокласниці усамітнювались. Сидячи у віконному отворі, дівчата розмріялись…

- Ой, невже ми дочекалися цього дня?! Як хочеться відчувати себе дорослою! Як набридла вже ця шкільна форма… - почала Оксана.

- Та не кажи, Ксюнь! Я теж не дочекаюсь, коли нарешті зможу сказати, що я – майбутній педагог.

- А що там у тебе зі вступом?

- Складемо іспити – й понесу документи в педучилище. А ти? Вже визначилась, куди підеш навчатися?

- Кудись вступлю, якось батьки прилаштують…

- Тобі справді байдуже, ким бути?

- А яка різниця?! То ти в нас ще з пелюшок мрієш витирати дитячі носики, а я – ні… Для мене головне – вдало вийти заміж. А як підуть діти, то вже буде не важливо, де й на кого вчилася.

- Певною мірою ти маєш рацію…

Дівчата ще довго замріяно вимальовували перспективи свого дорослого життя.

- Оксано, а давай першого вересня по обіді зустрінемось тут, на цьому нашому місці.

- Давай! А то звідки ж ти дізнаєшся про мене?

- Домовились! – підтримала Люда й додала: - Як усе-таки добре тим, у кого є телефони.

- Так! Вони є в крутих, а не в таких, як ми з тобою.

…

- Людко, ти тут?

- Так, Ксюнь! Привіт! - дівчата обнялися. - Як хотілося зустрітися, як довго тягнулися ці два місяці!

- Ой, я не могла прийти раніше. В нас у технікумі була «посвята в студенти», потім – екскурсія навчальним закладом, всілякі організаційні питання… Сама розумієш, технікум – не якесь педучилище.

- Та я… я не з педучилища прийшла…

- Як? А куди ж ти вступила?

- В ПТУ…

- Куди-куди??? Ти з глузду з'їхала? Як так?

- Ну, я ж провалила іспит з географії…

- Але ж трійка з географії нічого не вирішує. Й до того ж, у твого тата знайомі в педучилищі.

- Та так. Але тато заборонив мені вступати з таким атестатом. Розгнівався, що я його підвела. Сказав, аби йшла в ПТУ, щоб навчитися працювати руками. Ось так… Але, знаєш, там класно! Ми сьогодні познайомилися з нашим майстром. Він такий цікавий. А потім…

- Ой, Людо, вибач, я не надто маю вільного часу, - перервала розмову Оксана, - мушу йти. В нас завтра три пари лекцій, треба підготувати зошити й таке інше.

- Так, звичайно, біжи… Коли ми ще зустрінемось?

- Ой, не знаю. Побачимо. Па-па! Спішу!

Люда ще довго сиділа у віконному отворі закинутої будівлі, обдумуючи події останніх двох місяців: як прикро провалила іспит з географії, не зумівши відповісти на питання про улюблену країну Грецію; про розчарування в татових очах; про здивування заступника директора училища, коли, приймаючи документи за день до початку навчального року, побачив у майже «червоному» свідоцтві єдину трійку, що сором'язливо ховалася серед п'ятірок…

…

Речовий ринок. Скільки людей щодня ходить його рядами туди-сюди, скільки знайомих облич стрічається…

- Оксано, то ти?

- Я! А Ви хто?

- Ксюша, хіба ти мене не впізнаєш? Я ж Люда – твоя однокласниця.

- Ой, я не впізнала тебе. А що ти тут робиш?

- Як тобі сказати… Взагалі-то я працюю на заводі, Зарплата не велика. То беру товар під реалізацію і приторговую у вихідні... А як ти? Гарно виглядаєш!

- Як бачиш! Я не працюю. Домогосподарка.

- Ой! Як же ти викручуєшся?

- Як-як… Чоловік крутиться. Я ж не для того виходила заміж, щоб переживати за таке. Займаюсь донькою. До речі, а ти на кого дітей залишаєш?

- Я не маю дітей. З чоловіком розлучилась. Навчаюся заочно в інституті…

- Ну добре, бувай, бо не маю часу… Завела доньку до репетитора, то так вирвалась на дві годинки…

- Оксано, запиши мій домашній телефон…

- Ти знаєш, Людо, в мене – мобільний, а з нього не вигідно дзвонити на стаціонарний. Ось коли наторгуєш на мобільний, тоді й поговоримо. Бувай!

…

Останній дзвоник! Як довго його чекають, та як хвилююче він дзвенить востаннє!

- Оксано, то ти?

- Я! А… то ти, Людо? Привіт! Ти що вже фотографом влаштувалася, що стоїш тут з фотоапаратом?

- А ти чого тут?

- Моя донька сьогодні випускниця, завтрашня студентка! Як швидко біжить час!

- Справді… Наче вчора ми ось так прощалися зі школою. А давай по закінченню свята посидимо десь, згадаємо шкільні роки. На «нашому» місці вже стоїть гіпермаркет, то, може, в кафешці посидимо.

- Ой, Людо, я не зможу… Знаєш, моя Анжеліка дружить з дівчинкою Марійкою з такої крутої родини. Дівчатка вирішили відсвяткувати в ресторані з нами, батьками. Я ніяк не можу відмовитись від такої можливості.

- Звичайно…

- Послухай, така цікава історія… Ця Марійка росла з батьком (мама поїхала в Італію на заробітки, вийшла там вдруге заміж, доньку хотіла забрати, та батько не дав). Моя Анжеліка з першого класу з нею здружилась. Ми з чоловіком спочатку не схвалювали їхню дружбу… Батько Марійки працює в якомусь управлінні, але трохи дивний. Дружина пропонувала грошову допомогу, а він, гордий, відмовився. Було так, що Марійка до нас приходила напівголодною. Одягалася так собі. Але потім він познайомився з жінкою, яка керує великим підприємством у нашому місті й має мережу магазинів. Тепер вони живуть разом. Купили елітний будинок у передмісті. Марійку возив до школи персональний водій. Уявляєш, вона ту жінку навіть мамою називає… То ми з чоловіком тішимось, що в Анжеліки є така подружка. Марійчині батьки на випускний подарували дівчатам путівку на відпочинок. І ми вирішили познайомитися, відсвяткувати в ресторані. Так що, ця зустріч для мене дуже важлива. А з тобою ми ще зустрінемось. До речі, як ти там, наторгувала вже собі на мобільний?

- Так. Але яке то вже має значення?..

- Мама! Ти прийшла! Дякую тобі! Я сьогодні така щаслива! – радісно кинулась на шию Людмилі Марійка!

- Ой, мамо, ви вже познайомились? – запитала Анжеліка Оксану, яка приголомшено спостерігала за щасливими Марійкою та Людмилою, котрі кружляли в обіймах.

Марина Постернак

Не бійся сказати «Дякую!»

Як важливо в житті не боятись говорити слово «дякую». Просто так або за щось,.. Навіть своїм ворогам треба дякувати за те, що вони є, що надихають нас боротися за краще, додають сил і наснаги. А своїй коханій людині слова вдячності промовляйте найчастіше. Навіть, якщо не склалися стосунки. Навіть якщо все закінчилося, ще й не почавшись…

… Так трапилося і в Неї. Коли на вулиці буяла весна, земля пробуджувалась після зимового сну, яскраво світило сонечко і дмухав теплий вітерець, в Її житті обірвалась ниточка надії на омріяні стосунки. Аж дивно, що в таку чудову, трепетну пору року, як весна, бувають прикрощі, невдачі, розчарування. Зате весняне повітря допомагає серденьку легше пережити той біль, смуток, тугу.

А Весна ж, ой, яка примхлива! Кохання, погляди, від яких займаються червоні квіти на щоках, розуміння, поцілунки із залишками меду на спраглих устах і … кінець. Кінець того, що так і не почалося…

Та вона не тримає образу в серці. Бо та солодка прелюдія до стосунків була такою справжньою, такою відвертою, а думки і слова – такими чесними і чистими, що образа може зруйнувати все, і залишиться не присмак меду на устах і в душі, а присмак полину гіркого. Таки добре, коли люди можуть порозумітися, не наробивши помилок, не починати те, що насправді не мало початку.

І ось усе вирішено, розмову завершено, всі крапки над «і» розставлені. «Ми будемо найкращими друзями. Дружба – важливіша, ніж інтимні стосунки» - почув Він Її слова у телефонній слухавці.

Але в такій ситуації важливо сказати одне одному таке просте, але таке чудодійне слово «Дякую!». Воно, як еліксир, повертає серце до життя. За що дякувати? За прекрасні, неповторні миті очікування щастя, за хвилини душевного і сердечного спокою, коли Він (Вона) поряд, за романтику, яку дає тільки чистота душі, за правду серця, яке, можливо, помилялося, але вчасно зрозуміло свою помилку. Після сердечного «Дякую!» всім стає легше, важкість покидає серце, яке її відпустило назавжди…

…Щаслива людина – це смілива людина, яка вміє кохати і бути коханою, яка вміє відмовитись від того, що не її, вчасно сказати «Прощай!» і «Дякую!»

З поетичного щоденника

Аня Трембач

***

Дай мне воздуха – мне нечем дышать.
Прицепи мне крылья – не могу летать.
Я задыхаюсь – Любовь мне верни.
Мне темно без тебя – озари же собой мои дни.
… Но я задыхаюсь. До чего же тебя любила!
Ох, любовь! Я тебя все еще не забыла!
Но в горле такая боль! Я от нее задыхаюсь…
Лучше тебя отпустить… С тобой навсегда я прощаюсь…

***

Прощать. Нужно научиться прощать.
Даже если кричать придется.
Даже если будет больно.
Даже если любовью пожертвовать доведется.
Прощать – это не обещать.
Но все-таки надо, хоть сложно.
Если прощать, то взамен счастье получить можно.
Из сердца ненависть вон! Надо прощать
И даже через ненастье, прощая, любовь излучать!

***

Я хочу для тебя умереть, чтоб тобой никогда не болеть.
Сердце от слов твоих разрывается – ты понять не пытаешься.
Я хочу для тебя умереть. И не надо меня жалеть.
Сердце в кулак сжимается – жизнь без тебя кончается.
Идёт очень быстро время. И сердце полуживое дремлет.
Зачем ему жизнь нужна, если я буду одна?
Тебе же не надо печалиться. Жизнь твоя продолжается.
Прощай… Но грустить не надо.
Я все равно буду рядом….

Наші гості

Дмитро Моцпан

****

Кохатись, але не любити,
Немов…
В садку гіркі й солодкі квіти –
Немов…
Дорослі, навіжені діти.
Немов…
Неволі сірий птах додолу.
Немов…
Кохання ніченька навколо.
Немов…
Блукаєш в танці ти по колу.

****

Хто в спів закоханий щосили
Плекає тіло до могили?
– Бродяча сонячна примара,
Хто буревію чорна хмара
В мрійливім погляді
грайливім?
Хто зна, чи буде він
щасливим…
Зоря осіння, кожну мить,
Безмежним попелом горить!
Вологу тягнуть чорні вії
В блакить очей, вони сумнії
Не від жалю і не від болю,
В жовто-гарячу линуть долю…
Хто був із нею, схаменись –
Блакитне небо – чорна вись.

****

Так серце хоче одпочити…
Від смутку тисячі кохань
Лишились спогади, як діти
Одвічних мрій і сподівань.

Лишились жити на папері
Відлунням спраглої душі,
Що заблукала у пустелі…
В любов закохані вірші.

Світланка Кремінська

Квіточка

Квіточка маленька на лужку
Заспівала пісеньку дзвінку,
Про ліси, річки і про поля,
Бо це все –
Матусенька-Земля.

Чорнобривці

У садочку біля хати
Чорнобривці розцвіли –
Немов сонечок рядочок
Крадькома хтось запалив.
Біля хати і в саду
Йду й милуюсь ними я.
То ж весною їх садили
Я і матінка моя!

Навчайтесь і читайте. Читайте книжки серйозні. Життя зробить усе інше.

Ф. Достоєвський

Акція КІС «Спійманий за читанням»

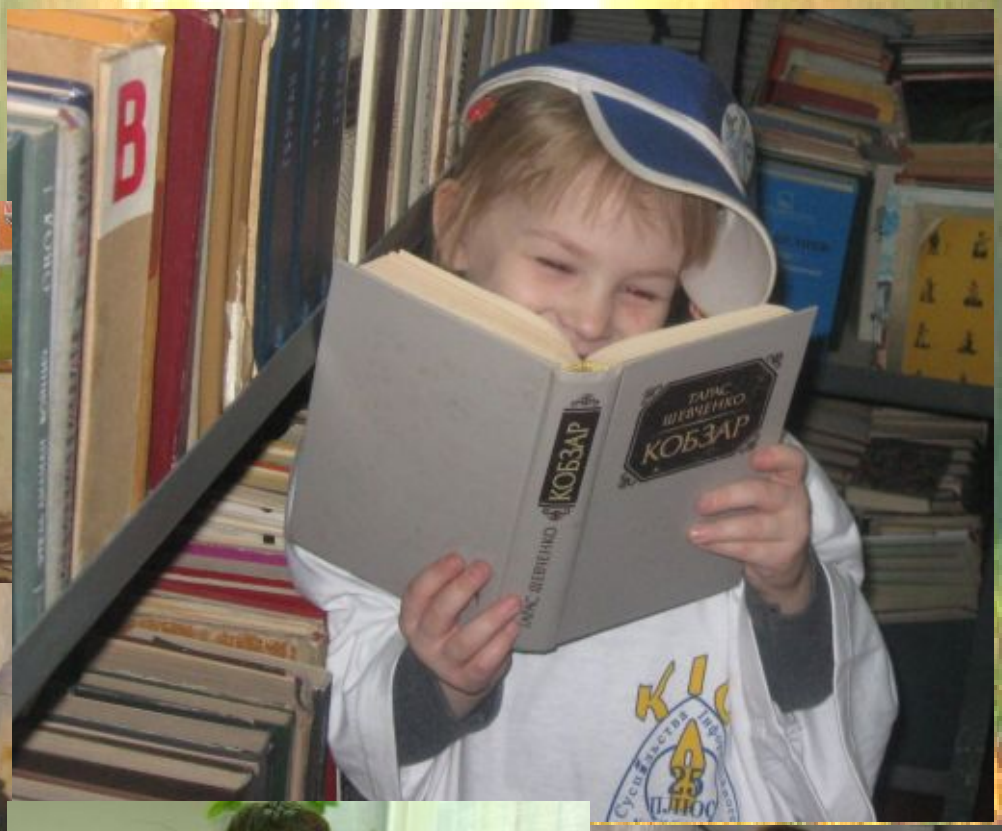

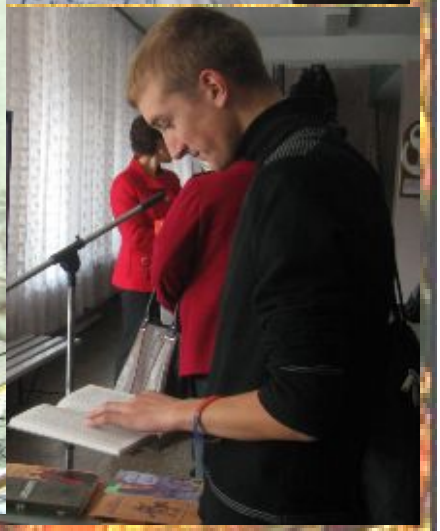

Люди діляться на дві категорії: на тих, хто читає книги, і тих, хто слухає тих, хто читає

(Д. Вербер)

Редактор:
Анна ТРЕМБАЧ
Редакційна колегія:
Галина БРОШНЕВСЬКА
Василь ШИМОНЯ
Руслана ДЕНИСЮК
Ірина СИСАК
Оксана НЕТИКША
Фоторепортери:
Галина БРОШНЕВСЬКА
Тетяна ДІДИК
Андрій ГРИЦЮК
Ганна БАРДЮК

Вище професійне училище №25

Адреса: м. Хмельницький, проспект Миру, 61/3
Телефон: 61-03-93
Сайт: www.vpu25.km.ua/25plus.php
Ел.пошта: gazeta25plus@yandex.ua

Редактор-консультант:
Тетяна БОДНАРУК
Консультант з питань інформації:
Людмила РОМАНОВА
Менеджер-консультант:
Марина ПОСТЕРНАК
Адміністратор сайту газети:
Максим СЕРДЕГА